

ושננתם

בשבילי האורות של תורות
הנגלה והנסתר המשולבים

פרשת בהעלותך - י"ב סיון תשפ"ב

אליהו רזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

יסודות הסוגיא של 'לבוד' בנגלה ונסתר והתקשרות הדברים לחג השבועות ולפרשת בהעלותך

{בקצרה - ובלי מראה מקומות}

שני דינים יש בלבוד: ידוע מה שייסדו רבותינו האחרונים, ששני דינים יש ב'לבוד'.

א. לקרב שני דברים כאילו הם אחד.

ב. להמשיך את החלל הריק כאילו הוא מלא.

לבוד דחיבור, ולבוד דהמשכה: ומבארים רבותינו, שדין לבוד לקרב שני דברים ולחברם, נאמר בכל התורה ואין בה מחלוקת כלל, שכלל פשוט הוא שיש ביד דין 'לבוד' לחבר את הקצוות כאחדים, וזהו שנקרא 'לבוד דחיבור', אמנם כאשר אנחנו חפצים שלא לקרב הדברים אלא לראותם 'כאילו' הם מלאים, והיינו במקום שאנחנו צריכים 'שיעור' של מחיצה, בכהאי גוונא דין 'לבוד' יש בו הגבלות ואינו דין מוסכם, וזהו שנקרא 'לבוד דהמשכה'.

פנימיות הענין 'לבוד'

כי האש והמים לא יכולים להתקיים ללא אויר, ואילו האויר מתקיים בלעדיהם, לפי שהוא מאחד ומחבר אותם, ולכן בכל מקום אויר אנחנו יכולים לראות בו כאילו הוא מלא בכל היסודות.

טפחים הם ספירות התחתונות: האמות מסמלים את המידות העליונות חכמה בינה דעת, ואילו טפחים מסמלים את המידות התחתונות חסד גבורה תפארת, ולכך שלושה טפחים מבטאים את הספירות חסד גבורה תפארת, שהם שלושה ידיים, ולכך ידו של אדם היא טפח.

מחיצות נקראים ידיים: בכל מקום שצריך מחיצות בדיני התורה, הרי זה תולדה של חיבוק ידיים, שאנו רואים את האדם המוקף כמוקף על ידי הידיים מכל צדדיו.

שלוש ספירות האמצעיות: שלושת הספירות האמצעיות והמרכזיות באדם נקראים 'חסד' 'גבורה' ו'תפארת', חסד נוטה לצד ימין, גבורה לצד שמאל, תפארת באמצע, והתפארת מאחד ומחבר ומאזן את שני הקצוות לאמצע והופך אותם לאחד [ובעומק הדברים, התפארת יונק מהדעת והכתר וממסוגל להיות נעלה מחסד וגבורה].

שלוש ידיים: הספירות האמצעיות הם מלבישים את האדם בשלושת ידיו, יד ימין חסד, יד שמאל גבורה, הגוף באמצע תפארת, והוא כמשל שאדם סוחב משא הרי הוא נעזר בשתי ידיו ובגופו באמצע.

אויר הוא תפארת: הספירות האמצעיות הם מתלבשים ביסודות אש רוח ומים, מים חסד, אש גבורה, אויר תפארת, וכן אנו רואים בחוש הראות

ושננתם

בשבילי האורות של תורות
הנגלה והנסתר המשולבים

העולה מזה: האויר הוא המאחד ומשלים בין שני הקצוות - והיא היד השלישית שמחברת ומאגדת את שתי הידיים האחרות - ולכך כל מקום שיש בו אויר שלושה טפחים - הרי שני הקצוות מתחברים וסותמים את האויר על ידי ספירת התפארת.

נמצא למדנו: באויר יש לנו שני תכונות: א: 'כח החיבור'. ב: 'כח המושך'.

א: 'כח החיבור' היא התפארת כאשר היא מאחדת את החסד והגבורה והפכתם לאחדים כאשר הם יורדים להשפיע למטה.

ב: 'כח המושך' היא התפארת כאשר היא מאחדת את החסד והגבורה במקומם למעלה, שאז בעצם אין החסד והגבורה נהפכים לאחד אלא משמשים בערבוביה במקום האויר, ואז אנו רואים את הידיים כמשמשים מחיצות במקום האויר.

ביותר עומק - 'לבוד' עולה מ"ב

התיבות של 'שם מ"ב', ועל כן בכל מקום שנצרך לעלות אומרים קדיש שיש בו כח של 'מ"ב', וכן בנטילת ידיים שמגביהים את הידיים.

שלושה עליות: בזמן התפילה, הרי שכל העולמות עולים על ידי שם מ"ב 'שלושה עליות' {תלת על גבי תלת}, וזוהי לפי ששם מ"ב בנוי על 'שלושה ידיים' ובכוחה לקפוץ 'שלוש מדריגות' ולחברם, כמו כן יש שלושה צירופים לשם מ"ב, וכן הם מתחלקים לשלושה.

היצירה והכנפיים: בעולם היצירה שם שולט האויר, שבו יש את הכנפיים והעפיפה של השלושה ידות שיכולים לאחד את כל **העולמות** ולהעלותם, לפי שהאויר סובל את כל היסודות, ובו תלוי כל התיקון.

שם מ"ב: השם הקדוש מ"ב יוצא מתיבות 'בראשית ברא' ועד 'והארץ היתה תהו' בכמה וכמה צירופים, והשם הזה שולט ב'עולם היצירה', והשם הזה מיוסד על מספר 'שבע', לפי שסביב השם הזה היה החורבן של 'שבע הספירות שנשברו' ועיקר התיקון והעלייה של ה'שבע' נעשים על ידי השם הזה.

שלושה ידיים: השם מ"ב מורכב משלושה ידיים, כי שלושה פעמים 'יד' עולה 'מב', לפי שהשם הזה מעלה ומוריד את השפע והוא עומד באמצע הגוף כמו הידיים שהם מעלים ומורידים, כן תפקיד השם הזה להגביל את העלייה או לעלותו הכל כפי השתנות העיתים.

אנא בכוח קדיש ונטילת ידיים וספירת העומר: תפילתו של רבי נחוניא בן הקנה וכן הקדיש, וכן נטילת ידיים, וימי ספירת העומר, מיוסדים על

העולה מזה: שם מ"ב היא השם שמורכבת משלושה ידיים - שבה טמון הכוח שיש בשלושה ספירות חסד גבורה תפארת - שהם הידיים שמעלים ומורידים בכל העולמות - והם בנויים ופועלים לפי מספר שלושה - ומכך נוצר דין 'לבוד' שעולה 'מב' - שיש בו כוח החיבור בשלוש טפחים אויר שהם שלושה מידות אמצעיות של עולם היצירה.

מספר שלוש

תלת מימד: המימד השלישי הוא המימד ש'משלים' ומאחד את שני הממדים הראשונים ועל ידו הם מקבלים צורה חדשה ושונה, ולכן כל גשם משפיע עד מרחק שלוש מדרגות, ששלושה היא כח ההתפשטות, של שם מ"ב, לבוד, ושני ההבחנות של 'לבוד' הם התפשטות 'אורך' ו'עובי'.

שלוש כח האיחוד: מספר אחד מסמל את האחדות, מספר שתיים את הזוגות, מספר שלוש את השלימות ואת הריבוי, גם מבחינה מתמטית הרי שלוש מתמזג עם כל הצורות, כמו כן המשולש הוא החזק שבצורות וקל לבנות מגדלים בצורה זו.

העולה מזה: המימד השלם של הגשם הוא 'שלוש' - ונמצא שכל גשם מתפשט לשלוש - ומכאן סוד דין לבוד ושם מ"ב - שמקפיצים ומחברים הדברים למימד השלם שבהם.

התקשרות הדברים למתן תורה ולפרשת בהעלותך

בחודש הראשון הוא חודש שני ועל ידי זה נעשה מקוים באדם שנכנס הארת כבוד ה' יתברך באדם כשהוא בעולם הטבע, ובזה היה המנין בחודש שני שכל פרט ופרט לקיימא באתריה, וכן הספירה להביא מנפלאות ואין מספר לבחינת מספר.

וזהו חודש ג' תאומים, שעל ידי שני החדשים הנ"ל נעשים כלים לקבל התורה, וזהו יעקב על ידי צירוף אברהם ויצחק, וזהו פחות מג' שכלבוד שבכל דבר, א' הוא גוף הדבר, ב' הארת הדבר וזיוו, ג' צירוף הנ"ל הוא שייכות הדבר, ואחר כך אינו כלבוד כנ"ל.

וזה ג' עולמות אצילות בריאה יצירה ואחרי כן עשייה, שהמעשה צירוף רחוק אל העושה שהוא על ידי שעושה לא בעצם, וזהו דפליגי אי ג' כלבוד ולרשב"ג ד' ע"ש (עירובין ט) שעשייה עולם המחלוקת והטוב מעט מהיפוכו כמ"ש האר"י ז"ל,

העתקת דברי החידושי הרי"ם במסכת שבת {דף פו.} 'לחדש השלישי וגו' (שמות יט א), השייכות במשנה (שבת פו) הרביעית, מנין לפולטת, מנין שמרחיצין את המילה, מנין שקושרין לשון, מנין לסיכה שהיא כשתייה, לענ"ד כמו שכתוב (שמות יט א) בחודש השלישי, כי חודש א' ניסן, הוא הארת חסד השם להוציאנו ממצרים בניסים ונפלאות ואז אין מסתכלין על החסד.

חודש ב' אחר שנעל עולם הניסים והוחזר הטבע נקרא חודש זיו (מלכים א' א) שמסתכלין על החסד והניסים שנעשו ומגיע פחד ליראה מהש"י, והוא כבוד ה' שמתרגם זיו יקרא דה' (ישעיה ו ג), וזהו שכתב בזוה"ק (במדבר קיז ב) חודש זיו לאשתמודע דבחודש הא' נפקו ממצרים שבמקדש מלך נדחק בפירושו עיי"ש.

ובעזה"י הפירוש כנ"ל לאשתמודע מה שנעשה

ושננתם

בשבילי האורות של תורות
הנגלה והנסתר המשולבים

מכפר וח"ו לפקפק על זה, רק שלא היו ראויין לחיבה יתירה להודיע שנתכפר ועל ידי כך היו עצבים שזה עצמו החילוק כשיש החיבה להודיע נולד שמחה בנו מה שאין כן כשנמחל ואין מודיעין, וזה עצמו הוא בחינת יום השלישי החסד ה' שנתכפר והזיו והאהבה שמודיעים לנו והלבין, ויום השלישי שמתפשטת אהבה זו בנו מחסד ה' וניתוסף בליבנו אהבה ורצון וחשק לעשות רצון ה' יתברך בלי עצלות וסיכה כשתיה גם כן אכילה ושתיה סיכה מאבראי ונכנס לגוף כנ"ל'.

ולכך יחידאי דאמר שד' כלבוד אל הקדושה ורבים פליגי, ובהקדם נעשה לנשמע היה עליה לעולם עשיה והיה בחודש השלישי.

ומטעם הנ"ל הרכבה שאינו קולט לג' ימים וראוי להזריע ואחר כך נפרד מהנותן, ואמר מנין וכו' שם במשנה וכן מרחיצין וכו' וביום ג' עיקר הכאב גם כן כנ"ל שההרגש ממעשה הוא בג'.

וכן לשון זהורית מלבין וכו' (יומא מז) הוא החיבה יתירה להודיע לישראל שנמחל שבודאי גם שלא הלבין יום הכיפורים

העולה מדבריו: התורה ניתנה בחודש השלישי - שבה המימד השלישי המשלים את הבריאה.

השייכות לפרשת בהעלותך: שבע קני המנורה 'מאירים' למול פני המנורה - קנה האמצעי שעליו עומד הכל - התפשטות הנקודה היא שלושה לצד ימין ושלושה לצד שמאל - בסוד הלבוד.

